

zich daarop zou verheffen, en uit de hoogte, met verachting op al die anderen, die minderen terneer zien — daardoor zou hij ineens van zijn voetstuk neerploffen in de diepste diepte; ja, door den Heere, die hooge oogen haat, daarin worden neergestort!

Laten we echter al zulke onderstellingen varen, want we weten, dat niemand in staat is vast te stellen, wie de meeste is, en niemand dus enig recht heeft, zichzelf de meeste te noemen — en dat we toch ons daaraan zoo herhaaldelijk bezondigen, en bovendien er ons nog op verheffen — met wat voor oogen moet de Heere ons dan niet aanzien!

Laten we onze kinderen er voor waarschuwen, dat ze hun hemelse Vader daarmee toch niet vertoornden; dat ze leeren luisteren naar de stem van hun Heiland: „Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van harte”.

Laten we zelf ook tegen deze gruwelijke zonde op

Correct of niet?

Onder dit opschrift schrijft de heer A. Kok in Ge-trouw (Febr. 1950):

Een der meest kwetsbare plekken van de oecumenische Conferentie te Bangkok was ongetwijfeld de persoon van T. C. Chao.

Als president van de Wereldraad, met Z. Azië als zijn speciaal gebied, was het vanzelfsprekend, dat hij de Conferentie van Bangkok zou bijwonen. Zijn positie bracht mede, dat hij er zelfs een leidende rol zou vervullen. De aankondigingen in liberale bladen in Amerika nopens zijn bezoek aan Bangkok lieten dan ook niet de minste twijfel over.

Evenwel..... de leiders van de Wereldraad en van de Internationale Zendingraad zijn gelukkig nog niet geheel onbetwist meester van het wereld-zendingsterrein en kunnen nog niet alle plannen zonder tegenstand ten uitvoer brengen. Dat hebben zij te Bangkok weer ondervonden. Zij hebben begrepen, dat in hun pogingen om de orthodoxe zending in de modernistisch-Barthiaanse wateren te doen zellen en de jonge kerken onder de invloed van de pro-communistische elementen binnen in de Wereldraad te brengen, ook thans de Internationale Raad van Christelijke Kerken (I.C.C.C.) hun in de weg stond.

Een delegatie van achttien personen had zich te Bangkok verenigd met het vaste voornemen om de jonge kerken een woord van ernstige waarschuwing te doen horen en om ze te bewegen die beproefde paden, die de orthodoxe pionier-zendingen gedurende al deze jaren hun hadden voorgehouden, te blijven bewandelen.

Reeds enkele weken voor de Conferentie te Bangkok bevatte de „Bangkok Post” een persbericht uit Amerika, dat een aantal I.C.C.C.-leiders uit New-York naar Bangkok vertrokken waren. En er werd bij vermeld dat één der objecten, waarmee deze delegatie zich zou bezighouden, was de jonge kerken te waarschuwen tegen de invloed van Dr T. C. Chao, de pro-communistische president van de Wereldraad voor Azië, die te Bangkok verwacht werd.

Dit bericht verwekte een storm in kerkelijke en politieke kringen van Bangkok en hield voor de correspondenten van nieuwsagentschappen de belofte in een interessante week te zullen meemaken.

Dr S. C. Leung, die de voorbereiding voor de oecumenische Conferentie in handen had, haastte zich de onaangename indruk, die dit bericht gemaakt had, weg te nemen. De „Bangkok Post” van 21 Nov. bevatte o.a. de volgende aanhaling van Dr Leung: „De beschuldigingen, welke de I.C.C.C.-leiders hebben gedaan, zijn gebaseerd op verkeerde inlichtingen. De persoon door hen met name genoemd (T. C. Chao) is geen gedelegeerde van deze Conferentie.

De lokale post en de correspondenten der grote Amerikaanse en Engelse nieuwsagentschappen lieten zich echter niet zo gemakkelijk zand in de ogen strooien. De komst van T. C. Chao was wel terdege in Bangkok's Standaard aangekondigd en zij waren er van het begin af voor te vinden, om zich ook door ons te doen voorlichten.

Waarom, zo vroegen velen, trachten de oecumenisten zich zo van de zaak af te maken en waarom wordt aan de pers de toegang geweigerd, wanneer 't onderwerp „het Communisme” zal worden behandeld? Waarom moeten deze vergaderingen „geheim” zijn?

Daarom en dergelijke vragen niet alleen religieuze personen, maar ook diplomaten en anderen bezig hielden, is te verstaan en dit bleek ons ook duidelijk, toen wij beleidsbezoeken bij het Ministerie van Buitenlandse zaken en bij vreemde Missie's aflegden. Men vroeg documentatie, welke uit de aard der zaak gaarne werd verstrekt. Een en ander gaf ons aanleiding om ook het grote publiek de gelegenheid te geven zelf te oordelen. Wij richtten daarom op 7 Dec. een brief aan de redactie van de „Bangkok Post”, welke brief de volgende dag onverkort werd gepubliceerd:

Deze brief was van de volgende inhoud:

„Sedert ik in deze stad gearriveerd ben, heb ik het genoegen gehad mij te onderhouden met diplomaten, zakenlieden, predikanten en zendingen. Ik heb opgemerkt, dat de meesten hunner de nieuwsberichten voorkomende in de nummers van 19, 21 en 24 Nov. gelezen hebben. Terzelfder tijd is mij echter gebleken,

onze hoede zijn, want zelfs in onze vroomheid en in onzen kerkstrijd klimmen we zoo gaarne op een bankje en zien vandaar, uit de hoogte, neer op die velen, die minder vroom zijn, minder zuiver in de leer, minder trouw aan Schrift en belijdenis; zooals ook de vrome Farizeeër, die zich in vrome trots boven de anderen verheft.

Waarlijk, tegenover den Heere hebben we niets, waarop we ons kunnen verheffen; het is alles met vlieze zondevlekken bezoedeld; en wat er goeds in is, is nog niet eens van ons zelf.

De tollenaar, van verre staande, durfde zelfs niet zijn oogen ten hemel heffen en bad: „Heere, wees mij zondaar genadig!”

Zijn plaats is onze plaats; zijn gebed ons gebed. „God wederstaat de hoogvaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade!”

HUISMAN.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

dat deze berichten niet de minste klaarheid gebracht hebben ten opzichte van een bepaald punt, waarin een ieder veel belang stelde, namelijk de beweerdde pro-communistische gezindheid van een der presidenten van de Wereldraad, die voor Oost-Azië.

Onze positie kan ten deze als volgt worden opgesomd:

1) Dr T. C. Chao heeft nadrukkelijk en herhaaldelijk de waarachtige Godheid van Christus geloofd.

2) Als deken van een Theologische School en als redacteur van een religieus tijdschrift heeft T. C. Chao over een tijdvak van vele jaren al het mogelijke gedaan om Christen-studenten en kerkelijke ambtsdragers te bewegen het historisch Christelijk geloof te verzuken en de modernistische beschouwing van de persoon van Christus te aanvaarden.

3) Toen de legers der Communisten Peiping bezetten, werden zij door Dr T. C. Chao en de ganse faculteit en het studentencorps van de Yenching Universiteit met vreugde als „bevrijders” verwelkomd.

4) Sindsdien heeft Dr T. C. Chao een leidend aandeel gehad in een campagne, door de communistische autoriteiten gesteund om namelijk de Christelijke Kerken en organisaties in China te doen omzwaielen in 't communistische kamp. Volgens Dr T. C. Chao is het mogelijk om „tegelijk Christen en Communist te zijn”.

Volgens hem is er „geen tegenstrijdigheid tussen de Marxistische-Leninistische gedachte en het Christelijk geloof”.

5) Kort geleden heeft Dr T. C. Chao er in toegestemd lid te worden van de communistische „Consultatieve Volksraad” en behulpzaam te zijn in de vorming van een „Volksregering” in China.

6) Wat het voorgenomen bezoek van Dr T. C. Chao aan Bangkok betreft, zo was reeds in de „Christian Century” duidelijk aangekondigd, dat Dr Chao op deze Conferentie als woordvoerder van het Rode China zou optreden. Dat hij tenslotte niet verscheen verminderd de ernst van het feit in geen enkel opzicht.

7) Een andere leidend persoonlijkheid in Chinese christelijke kringen, Miss Wu Yi Fang, presidente van het „Christelijk” Ginling College voor vrouwen te Nan-king, heeft eveneens toegestemd lid te worden van deze communistische Consultatieve Volksraad. Zij zal zelfs een plaats in het presidium innemen. In dit verband is het van betekenis, dat ook de naam van Miss Wu Yi Fang voorkomt op de officiële lijst van personen, uitgenodigd om aan de Bangkok Conferentie deel te nemen.

Dit zijn de feiten, zoals wij die zien. Zijn ze correct, dan is de gevolgtrekking duidelijk: de president van de Wereldraad voor Azië is dan een afvallige en tevens een collaborateur in de zaak van het communisme. Zijn de feiten niet correct, dan zullen wij gaarne onze medewerking verlenen om eventuele correcties aan te brengen.

Teneinde zodanige correcties te bevorderen zullen wij gaarne Dr W. A. Visser 't Hooft, de algemene Secretaris van de Wereldraad, die uiteraard over volledige gegevens beschikt, in een der sessies van onze Conferentie ontvangen.

Een afschrift zal aan Dr Visser 't Hooft worden toegezonden.

(get.) ARIE KOK,

Algemeen Secretaris van de I.C.C.C.

Na publicatie van deze brief deed de correspondent van een der voornaamste nieuwsagentschappen het zijne om achter de waarheid te komen. Hij verzocht ons hem inzage te geven van alle bewijstukken, die in ons bezit waren. Aan zijn verzoek werd natuurlijk gaarne voldaan. Na onderzoek verklaarde hij volkomen bevredigd te zijn omtrent de juistheid onzer beweringen.

Hij had ook geen bezoek gebracht aan de leiders van de oecumenische Bangkok Conferentie en had getracht een pertinente ontkenning hunnerzijds omtrent onze beschuldigingen omtrent Dr T. C. Chao uit te lokken, maar dit was hem niet gelukt. Hij kreeg de indruk, dat er om heen gedraaid werd en dat men zich niet wilde committeren. Diezelfde indruk had men in diplomatieke kringen „They simply are dodging the issue”.

Dr Visser 't Hooft heeft niet geantwoord. En het

grote publiek heeft deze gevolgtrekking gemaakt: per slot van rekening waren de I.C.C.C.-leiders correct en er is niets tegen hun beschuldigingen in te brengen: Dr T. C. Chao is een vrijzinnige en een zeer actieve pro-communist! De jonge kerken weten het nu en zijn gewaarschuwd. Van verschildende zijden bereiken ons berichten, dat de jonge kerken zich thans bij de I.C.C.C. wensen aan te sluiten.

Zulks stemt tot dankbaarheid.

Batavia, 17 Dec. 1949.

K. S.

GRONINGER Brieven

Amice frater.

Wie zijn tijd met al zijn verleiding goed wil verstaan moet de les der historie ter harte willen nemen, en haar daartoe kennen.

De geschiedenis der menschheid is toch in haar kern de strijd van het rijk van den satan tegen dat van den Christus der Schriften, van de wereld tegen de kerk des Heeren.

En alle eeuw doet ons niet slechts de volstrekte tegenspraak en de vijandigste loochening der geopenbaarde waarheid zien, doch ook de pogingen der verzoening.

Dan wordt de wereld religieus en vele christenen nemen de idealen der wereld over. Zoo was het voorheen, zoo is het thans.

En dan is de verleiding het gevaarlijkst.

De wereld meent altijd haar kwalen zelf te kunnen cureeren door de kracht van den mensch.

Thans politiek door een gansch nieuwe wereld-inrichting, sociaal door een nieuwe maatschappij-inrichting. Het kwaad zit altijd aan den buitenkant, want de mensch is goed. Op die stelling berust al de humanistische wijsheid ook van dezen dag.

En nu zijn er christenen, die zeggen: dit laatste is uiteraard verkeerd gezien, maar kan een christen bezwaar hebben tegen een wereld zonder oorlog en een maatschappij zonder strijd?

Juist de geloovige christen moet streven naar een eensgezind christendom, verzoening van humanisme en christelijk geloof, eenheid vóór alles, om dan de revolutie in haar gevaarlijksten vorm te kunnen weerstaan.

Eenheid van alle weldenkenden is noodig om tegen den vijand van alle religie en alle vrijheid sterk te staan.

En de geloovige christenen moeten de idealen van de wereld weten te doortrekken, te doorademen met hun geloof.

Zoo kan het christendom aangenaam worden bij de wereld, die buiten de kerk staat, en dan wordt de wereld tolerant jegens de kerk.

Het zal de vrede zijn die de menschheid zegent.

Eigenlijk werkt hier Plato's wijsheid door: neem de verschillen weg en voor strijd is er geen plaats meer.

In de vorige eeuw werd gelijk ideaal gekend en verheerlijkt, en om dit te doen zien, vertel ik nu iets van den grooten Franschen dichter-staatsman Lamartine, die wereld en religie wilde verzoenen en daartoe, naar Da Costa's woord, zong van een groote heerlijkheid voor Frankrijk en heel de wereld.

De man, die de revolutie van 1848 ontketende, welke heel Europa in vlam zette: bloed en tranen, zoo goed als de wereldoorlog, dien wij pas achter den rug hebben, en den nieuwen, dien wij vreezen al den dag.

Die Lamartine was een gevaarlijke valsche profeet en hem stond de verzoening van kerk en wereld in een algemeene godsdienstigheid voor oogen.

Zoals ook Thorbecke ten onzent beled: het christendom, uitmendend; grondslag onzer samenleving, ongetwijfeld; onmisbaar voor het welzijn van staat en maatschappij; maar dan een christendom boven geloofsverdeeldheid.

Er waren toen twee machtige woordkunstenaars, die den verleidelijken Lamartine krachtig weerstonden: Vinet en Da Costa.

Mijn lezers hebben het gemakkelijkst toegang tot Da Costa, maar lezen zij hem nog? Kennen wij nog zijn in menig opzicht profetisch woord ook voor onzen dag? Ook voor onzen dag. Want laat ik, om dit te doen zien, slechts enkele regels uit zijn „Wachter wat is er van den nacht” hier overnemen, als hij zegt van Rusland, dat in 1848 de revolutie neersloeg: „dat het ten tweeden male zal terugkeeren: en dan ten roede; dan wellicht om niet het mom alleen van vrijheid, maar haarzelf voor altijd plat te treën, ja Azië op Europa ten zondvloed los te laten.

Vinet staat verder nog buiten de belangstelling onzer dagen.

Maar menig woord door hem tot die vredelievende en reddende godsdienstigheid gericht, speciaal dan tot Lamartine, is geheel toepasselijk op de verleiding onzer eeuw.

Nu, evenals een eeuw geleden, vele zich noemende christenen lustig met de wereld meewandelen op den breeden weg van het revolutionair idealisme, zwaaiend met de christelijke vaan.

Toen was Lamartine de wegalepende dichter der „moderne gedachte”. En deze gedachte nam zelfs vele mannen van het Reveil gevangen. Ik behoef daartoe

